

I Virkeligheden er det, der sker i England i disse Timer, Begivenheder; der peger i samme Retning. Overfladisk set vel ikke; indtil dette Øjeblik har de Konervative tabt 41 Mandater — naa, paa den anden Side er kun en Trediedel af Valgene afgjort, og den for det konservative Parti gunstigste Trediedel er tilbage. Men jeg lægger mindre Vægt paa, om det lykkes de Konervative at bevare en større eller mindre Majoritet — nu kan der vel kun være Tale om en mindre Majoritet. Det for Danmark farlige bestaar i Englands Forhold til dets Kolonier, i det Pres, man fra Koloniernes Side vil vedblive at øve, og den Trang, som England maa have til at faa skabt et politisk Imperium, hvorom der er slynget en Toldmur. Jo mere Stater som de nordamerikanske Fristater og andre kan danne saadanne store økonomisk afgrænsede Handelsstater, der indenfor deres Omraader har alt, hvad Mennesker kan producere, desto mere er det en naturlig Fristelse, en naturlig Tendens for Englands Vedkommende at gaa i Retning af det økonomiske Imperium, og jeg tror, det vilde være meget forkert, at det vilde være som Strudsen at stikke Hovedet i Busken, hvis man her hjemme slog sig til Taals med, at der nu foreløbig er Fred og ingen Fare, eller at der nu foreløbig er Fred og ingen Fare i England.

Alt dette tyder altsaa ogsaa for vort Vedkommende paa, at den rutinemæssige Fastholden ved Mestbegunstigelsestraktaterne ikke længer ret vel vil være mulig, og det var derfor med stor Glæde, jeg hørte Udenrigsministeren saa uforbeholdt straks fra Begyndelsen fastslaa, at naar man nu her havde valgt denne Mestbegunstigelsesklausul, saa var dermed og skulde dermed intet være præjudiceret, saa var dermed intet afgjort om, i hvilke Retninger Danmarks fremtidige Handelspolitik skulde ledes; thi det er klart, at det vilde være meget skæbnesvangert for Danmark i dette Øjeblik, som den højtærede Minister karakteriserede særdeles rigtigt — det vilde være meget skæbnesvangert, siger jeg, for Danmark i dette Øjeblik, hvor intet har klaret sig, hvor alt er i Gæring og Uro, hvis vi ved at slutte denne Traktat bibragte Verden den Opfattelse, at nu skred Danmark roligt videre paa den gamle 250-aarige Bane uden at have lært noget og uden at have glemt noget. Derfor har det sin fuldgode Betydning, at man fra Udenrigsministerens Side saavel i Folke-

tinget som nu ogsaa her højtideligt og indtrængende har taget det Forbehold, har opstillet det som en Maksime, at her er intet præjudiceret, og hermed skal intet være præjudiceret; man forbeholder sig Danmarks handelspolitiske Stilling. For saa vidt er der altsaa heller intet at slutte af, at vi i dette Tilfælde faar Mestbegunstigelsestraktat. Dette var, naar man hurtigt skulde naa et Resultat, om jeg saa maa sige, det bekvemteste, maaske ogsaa i visse Maader det naturligste.

Det er da ud fra denne bestemte Forudsætning, at jeg for mit Vedkommende paa mit Partis Vegne kan anbefale, at man giver Tilladelse til denne Traktats Ratificering, idet vi ogsaa for vort Vedkommende knytter Forhaabninger til, at der derved kan lægges Grund til en frugtbar Samhandel.

Der er kun et enkelt Punkt i saa Henseende, jeg gerne vil henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa og høre hans Mening om. Handelsministeriet har nemlig for nylig udsendt en Meddelelse, hvorefter der af den finske Regering skal være fremsat Forslag til Lov om Beskatning af udenlandske Handelsvarer, og ifølge Forslaget skal saavel Udlændinge som finske Statsborgere, der til Stadighed er bosat i Udlandet, naar de altsaa ikke har Adkomst til at drive Næring i Finland, være forpligtet til at erlægge en Afgift af 1 000 Mark for hver Maaned eller Del deraf, i hvilken de for egen eller fremmed Regning ønsker at sælge Varer eller samle Annoncer til udenlandske Publikationer. Det er saaledes en meget betydelig Afgift, der her er Tale om, og den kan jo virke forfærdelig hemmende, naar den, der vil begynde at handle paa Finland, skal belaste sin Omkostningskonto med en Forhaandsafgift paa 12 000 Mark aarlig. Herhjemme er den Afgift, vi opkræver af fremmede Handelsrejsende — og som ogsaa efter min Formening er for lav —, kun 180 Kr. aarlig; der er altsaa en meget stor Forskel mellem denne og den finske Afgift. Jeg antager, at Forholdet falder ind under Artikel 6 i Traktaten, men naar det der hedder, at den ene Stat kan anpasse sine Anordninger, altsaa tilpasse sine Bestemmelser, for at Gensidigheden kan opretholdes, saa synes det mig dog en ganske ejendommelig Art af Tilpasning, naar den ene Stat tager 12 000 Mark, og den anden tager 180 Kr. Man kunde tænke sig, at vi, naar de to Stater staar i Traktatforhold til hinanden, venskabeligt